

[Boligministeren.]

til at karakterisere som åndedrætsøvelser, idet jeg har opfattet åndedrætsøvelser som noget, der var godt for helbredet, og som gav kræfter, og det vil jeg ikke sige at det arbejde, der hidtil har været med denne sag, har gjort.

Jeg er enig med hr. Svend Jakobsen. Det har for mig været meget afgørende ved udformningen af lejelovgivningen, at der er opnået enighed imellem de to parter, Lejernes Landsorganisation og grundejerne. Der kan da også være ting i den skitse, som jeg måske kunne tænke mig lidt anderledes, men jeg har prøvet at holde mig så tæt op ad skitsen, som det var muligt, og det mener jeg er en meget afgørende ting på baggrund af de forhandlinger, de to parter har været igennem.

Jeg vil også godt understrege det, som hr. Svend Jakobsen var inde på om den variable mulighed inden for det almennyttige byggeri i erkendelse af, at der her er afdelinger, der har bedre muligheder, og afdelinger, der har dårligere muligheder for lejestigning.

Sammenhængen med de tidligere fremsatte forslag og sammenhængen med de kommende forslag erkender jeg helt og fuldt. Vi har da også i de mange forhandlinger både i det samlede boligudvalg og i ordførerudvalget, hvor jeg har deltaget, taget alle de problemer, der ligger i det samlede kompleks, også i de ikke-fremsatte forslag, op til debat og stillet spørgsmål om alle de ting, der ligger forslag om.

Hr. Svend Jakobsen spørger: hvorfor nu i stedet for at vente? Det samme har flere af de andre ordførere også været inde på. Den oprindelige tanke fra min side, fra regeringens side, var at søge at få hele boliglovgivningen gennemført inden sommerferien. Efter drøftelser i boligudvalget enedes man imidlertid om at gennemføre de nødvendige ting inden ferien og så bruge tiden i ferien til at arbejde videre med henblik på en endelig afgørelse på mange af disse store problemer i begyndelsen af næste samling. Denne tidsplan blev ændret igen, ikke mindst på baggrund af det 3 punkts program, kan man vel kalde det for, som venstre og radikale fremsatte i boligudvalget i sidste uge, ifølge hvilket man ikke ønskede at være med til ophævelse af momsrefusio-

nen, uden at man så det hele i en sammenhæng. Da momsrefusionen jo ikke kan oversomre, er det nødvendigt at få denne afklaring nu. Jeg mener, det vil være forsvarligt, og jeg mener, vi har været så meget inde på teknikken i de drøftelser, vi har haft, at der nok er tekniske spørgsmål, som endnu ikke er fuldt afklaret, men stort set er det de politiske beslutninger, det er den politiske forhandling, der står tilbage. Her erkender jeg der er vanskeligheder, men jeg vil også understrege, at for mig at se har debatten her i dag også afsløret, at der er mange lighedspunkter og også en vilje til at komme igennem.

Det, der har været gennemgående for alle ordførere, og som også blev understreget af hr. Svend Jakobsen, er spørgsmålet om ligevægten, ikke bare ligevægten imellem ejere og lejere, men også ligevægten ejere indbyrdes og ligevægten lejere indbyrdes, både i den bestående boligmasse og i nybyggeriet. Det synes jeg giver basis for en tro på, at der fortsat er en mulighed for et bredt boligforlig, og det har i hvert fald været grundideen i det arbejde, jeg har været involveret i vedrørende boligpolitikken i de lange forhandlinger.

Til hr. Bendix vil jeg sige, at jeg tror ikke, det er særlig frugtbart at gå ind i en debat om, hvad denne regering har bidraget til i forrige samling, og hvad den forrige regering bidrog til i dens periode med hensyn til ændringer, og det tror jeg heller ikke var tanken. Der har vel været gode og dårlige sider i begge disse perioder.

Jeg er enig med hr. Bendix i det direkte spørgsmål om valg af bolig. Hr. Bendix fik jo meget fikst placeret, at både han og jeg er parcellusejere, og at vi også over for hinanden har udgydt vor glæde over at have en sådan bolig. Men jeg vil da godt tilføje, at hovedårsagen til, at jeg har valgt denne bolig, er ikke bare det at kunne eje den, det er spørgsmålet om boligens udformning og dens placering. Det afgørende er altså boligformen og ikke glæden over, at man hvert år eller hvert 4. år kan se sin bolig blive mere og mere værd og må betale højere og højere skat for at få denne fornøjelse, som man måske senere kan få glæde af, eller som ens arvinger kan få glæde af. Det tror jeg også er det, der er det afgørende for mange menneskers boligvalg. Det fremgik også af